

Med Hensyn til de tilbagestaaende §§er i nærværende Kapitel finder man kun Anledning til at bemærke, at det af de i §§ 263 og 264 optagne Bestemmelser vil sees, hvilken praktisk Betydning de her givne Regler ville faae. Naar nemlig et Bevismiddel findes utilstedeligt, kommer det, som det ved skulde ophyses, slet ikke til Rævningernes Kundskab, idetmindste ikke paa denne Maade, — thi Retten afgjør ved sin Kjendelse, at det skal udelukkes, — med mindre det først under Bevisførelsen kommer frem, at Bevismidlet ikke bør tilstedes; i saa Tilfælde kan det vel ikke forhindres, at det, som ved samme skulde ophyses, i alt Fald til dels kommer til Rævningernes Kundskab; men Rettens Formand indskrænker dem da, at de aldeles ikke maae tage noget Hensyn til det saaledes Fremkomne (§ 263). Findes det derimod, at det under Sagen tilveiebragte Bevis er saa utilstrækkeligt, at Loven forbyder, at Nogen maa fældes efter et saadant Bevis, frifinder Retten den Anklagede, uden at Sagen kommer for Rævningerne (§ 264), og der er saaledes draget Omsorg for, at disse ikke komme til at støtte deres Afgjørelse paa et Bevis, som maa ansees utilstrækkeligt.

Kapitel 7.

Om Fremgangsmaaden i Straffesager, som høre under Rævningerettens Paakjendelse, naar den Anklagede ikke kan staffles tilstede.

Den Fremgangsmaade, som tilsigtes indført ved de i nærværende Kapitel givne Forrifter, er ubekjendt for vor nugældende Lovgivning som en naturlig Følge af at Indquisitionen sædvanlig forudsætter den Sigtedes Tilstedeværelse. Ogsaa Anklagerettersgangen forudsætter i Reglen baade Anklagerens og den Anklagedes Tilstedeværelse under Forhandlingerne, og forskellige Bestemmelser i 5te Kapitel vise, at Sagen ordentligvis udsættes, naar en af Parterne bliver forhindret fra at møde. Men det kan være, at den Anklagede søger at hindre en Afgjørelse af Sagen ved at forstikke sig eller flygte; han kunde muligen, naar Sagen ikke kunde forfølges mod ham i hans Fraværelse, ved at fjerne sig

en vis Tid indgaae al Straf, idet enten Straffen vilde blive præskriberet, saafremt nogen Bestemmelse i denne Retning maatte finde Plads i den nye Straffelov, eller i alt Fald Beviset for den begaaede Forbrydelse kunde gaae tabt, naar der hengik en lang Tid, inden Sagen kom til Forhandling. For saadanne iøvrigt vistnok sjældne Tilfældees Skyld har man troet, at der burde indføres en Fremgangsmaade, hvorefter den Anklagede foreløbig kan domfældes efter de foreliggende Oplysninger, dog at denne Dom aldeles taber sin Virkning, naar Anklagede kommer tilstede inden en vis Tidfrist, medens den, naar han ikke møder inden den bestemte Tid, bliver endelig.

Bestemmelserne i nærværende Kapitel ere i det Hele affattede i Overensstemmelse med det tilsvarende Afsnit i Hages Udkast, men der er dog et Par Punkter, med Hensyn til hvilke en Forskjel finder Sted. Medens saaledes Ministeriet er enigt i, at den udeblevne Anklagede bør domfældes, naar de foreliggende Oplysninger i Forening med hans Udeblivelse begrunde et saadant Resultat, skønner man derimod ikke, at han, naar Oplysningerne findes utilstrækkelige, bør frifindes; thi det er meget muligt, at den Anklagede, der ved sin Udeblivelse har gjort den egentlige Hovedforhandling umulig, ogsaa derved har hindret Anklageren fra at tilveiebringe et fyldestgjørende Bevis; i alt Fald kan han ikke have erhvervet nogen Ret til, at der skal gaae Dom i Sagen, og da det maaskee kunde have nogen Betænkelse at betragte en Frifindelsesdom som ophævet, naar den Anklagede kommer tilstede inden den lovbestemte Frist, har man anseet det rettest i § 265, at fastsætte, at Sagen bliver at høre, naar de tilveiebragte Oplysninger ikke findes tilstrækkelige til at begrunde en Domfældelse. Dernæst ere Virkningerne af en Udeblivelsesdom bestemte noget anderledes her end i Hages Udkast. Medens dette nemlig nærmest betragter Dommen som et Tvangsmiddel, der skal bevirke, at Anklagede indfinder sig, og derfor foreskriver, at alle den Anklagedes Giendele skulle lægges under Beslag, og bestyres af det Offentlige, hvilket endog vedbliver, efterat Dommen ved